

Arrest

nr. 196 904 van 20 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127/3
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, X, verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, tot de Pashtun-etnie te behoren en soennitische moslim te zijn. U kent uw geboortedatum niet, maar verklaart 24 jaar oud te zijn. U bent geboren in Kachagaray, Pakistan, waar uw familie op dat ogenblik verbleef. Toen u nog jong was keerde uw familie terug naar Afghanistan. U woonde achtereenvolgens in het district Surobi van de provincie Kabul en enkele jaren in Kandahar, en keerde daarna weer terug naar Surobi.

U trad op 1 qawz 1389 (= 22 november 2010) in dienst bij de Afghan Border Police (ABP) in Paktika, waar u meer dan drie jaar werkte. Op 13 asad 1393 (= 4 augustus 2014) bent u gestopt bij de politie. U keerde terug naar uw dorp en werkte af en toe als arbeider. Enkele maanden na uw terugkeer zijn de taliban 's nachts bij u thuis gekomen. Zij waren naar u op zoek omdat u voor de regering had gewerkt. U kon echter via de tuin wegllopen. Vervolgens bleef u enkele dagen bij familie logeren, om de taliban te ontwijken. Wanneer u het veilig achtte, keerde u terug naar huis. Dit gebeurde viermaal, en speelde zich altijd op deze manier af. De taliban ontdekten dat u thuis was, kwamen 's nachts naar uw huis, u liep weg langs de tuin en ging bij familie onderduiken. Toen de taliban een vijfde maal naar u kwamen zoeken, kwamen ze via de achterdeur naar binnen. Uw ontsnappingsroute via de tuin was afgesloten en u verborg zich haastig bij de vrouwen en kinderen. Omdat de taliban daar slechts een kijkje namen, en niet grondig zochten, kon u nogmaals aan hen ontkomen. U vluchtte weg uit het dorp en kwam nog slechts éénmaal terug om afscheid te nemen van uw moeder. Uw vader regelde ondertussen een smokkelaar. U verliet Afghanistan en reisde via verschillende doorreislanden naar België, waar u toekwam op 09 oktober 2015. U vroeg in België asiel aan op 13 oktober 2015.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban vermoord te worden.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende voor: een taskara (Afghaans identiteitsbewijs), een foto van uzelf in uniform, een dienstboekje van de Afghan Border Police en de enveloppe waarmee deze vanuit Afghanistan verstuurd zijn.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Uw relaas vertoont talrijke onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden.

U beweert dat u de taliban vreest. Wanneer u wordt gevraagd welke feiten aanleiding gaven tot deze vrees, verklaart u dat de taliban naar u zochten omdat u voor de regering had gewerkt. Zij kwamen 4 keer bij u thuis, op zoek naar u, maar u kon altijd wegluchten voor hen langs de tuin. De vijfde keer kon u niet via de tuin vluchten en verborg u zich bij de vrouwen en kinderen van het gezin (CGVS, p.12-13). Hoewel u meermaals werd gevraagd om te vertellen hoe uw problemen met de taliban zijn begonnen, en wat er precies gebeurde toen zij u kwamen zoeken, hult u zich in het begin van het gehoor in vaagheden en herhaalt u gemeenplaatsen als zouden de taliban iedereen zoeken die voor de regering gewerkt heeft en dat uw vader zijn zoon niet kon uitleveren aan de taliban (CGVS, p.12-13). Het is erg opmerkelijk dat u geen spontane, gedetailleerde en doorleefde verklaringen kan afleggen over de gebeurtenissen die aan de basis liggen van uw vertrek uit Afghanistan wanneer u dat wordt gevraagd. Dit ondergraaft in ernstige mate uw geloofwaardigheid. In dit verband dient te worden vastgesteld dat het weinig plausibel is dat de taliban meermaals naar u kwamen zoeken, in groepen tot 15 man sterk (CGVS, p.20), maar het huis niet voldoende grondig konden doorzoeken om u te vinden. De eerste malen dat de taliban binnenvielen bij u thuis wist u hen te ontlopen door de achterdeur te nemen en langs de tuin weg te lopen terwijl zij het huis doorzochten (CGVS, p.13). Hoewel de taliban met veel waren wisten ze niet dat er een uitgang was naar de tuin, zo verklaart u (CGVS, p.20). Het mag echter als weinig waarschijnlijk bestempeld worden dat de taliban geen voorzorgen zouden nemen tegen precies dit soort ontvluchtingen, zeker indien zij meer dan eens naar uw huis kwamen om u te zoeken. Volgens u frustreerde hun vruchteloze pogingen om u te vatten de taliban (CGVS, p.15), wat opnieuw tot de vraag leidt waarom zij niet grondiger tewerk zouden gaan. De vraag werd u dan ook gesteld waarom deze groep talibanstrijders niet gewoon uw huis omsingelden, zodat niemand kon ontsnappen aan hun zoekactie. U antwoordt eerst dat de taliban dit inderdaad deden, maar niet wisten van de uitgang via jullie tuin, om er vervolgens aan toe te voegen dat de taliban zich niet durfden verspreiden over een groter terrein (CGVS, p.20). Dat de taliban zich uit angst terughoudend opstellen tegenover weerloze burgers die zij op verschillende gelegenheden al hadden geïntimideerd en in het geval van uw vader hadden mishandeld (CGVS, p.15) is weinig geloofwaardig. De vijfde keer dat de taliban kwamen veranderden ze van tactiek en kwamen via de tuin, zodat u niet kon ontkomen, en daarom verstopte u zich in het nabijgelegen vertrek van de vrouwen. De taliban konden u ook toen niet vinden (CGVS, p.13). U verklaart nochtans dat ze overal hebben gekeken (CGVS, p.15), maar dat u zich achter de vrouwen verstopte en de taliban u dan niet konden zien omdat ze maar even binnenkeken (CGVS, p.21).

Van een dermate grote eenheid van de taliban, die al voor de vijfde keer uitrukte om u te zoeken, zou men toch verwachten dat ze hun numerieke overwicht gebruiken om een grondigere huiszoeking te ondernemen. U verklaart echter dat deze talibanstrijders buiten de wacht hielden terwijl hun aanvoerder binnen kwam. U denkt dat de taliban niet allemaal binnen wilden gaan omdat dit onveilig zou zijn (CGVS, p.20). Het is, opnieuw, weinig plausibel dat een groep van 15 talibanstrijders die een huis vol burgers willen doorzoeken op zoek naar iemand die ze ter dood willen brengen, te angstig zou zijn om ook daadwerkelijk binnen te gaan of zou nalaten om met voldoende mensen binnen te komen om alles te doorzoeken. Uw verklaringen hieromtrent zijn dan ook weinig geloofwaardig.

Uw reactie op deze gebeurtenissen kan ook niet overtuigen. Hoewel de taliban 's nachts bij u thuis zijn binnengevallen, de privacy van uw gezin schonden en uw vader sloegen (CGVS, p.13,15), hebt u op generlei wijze hulp gezocht voor uw problemen. U bent niet naar de politie gestapt om bescherming van de staat te vragen, en geeft als reden daarvoor dat de politie niets kan doen tegen de taliban. U bent ook niet naar de ouderlingen of de mollah van uw dorp gegaan. U behoort zelf nochtans tot de Kakar-stam van de Pashtun, en uw belagers spraken ook Pashto. Mogelijks zouden de informele overlegstructuren die bij de Pashtun van Afghanistan heel gangbaar zijn nuttig geweest zijn in uw geval. Het is dan ook vreemd dat u heel nadrukkelijk verklaart nergens hulp te hebben gezocht voor uw problemen (CGVS, p.16). Gezien het feit dat u zeker bent dat de taliban u zouden doden als zij u konden vinden, kon de ernst van de situatie u en uw ouders toch niet ontgaan. De enige voorzorgsmaatregel die u nam was dat u telkens bij familie ging schuilen voor enkele weken, en als u terugkeerde bij uw ouders speelde alles zich af zoals de eerste keer: de taliban kwamen 's nachts aankloppen en u vluchtte in de duisternis en dit gedurende een periode van 7 à 8 maanden (CGVS, p.13,14,15). Dat u tot vier keer toe terugkeerde naar uw dorp nadat de taliban uw huis kwamen doorzoeken, relativeert in sterke mate de vrees die u voor de taliban beweert te koesteren.

U verklaarde na enig aandringen dat deze feiten zich afspeelden 4 à 5 maanden nadat u bent gestopt met uw werk voor de Afghaanse grenspolitie (CGVS, p.14), en dat de taliban voor het eerst bij u thuis kwamen aankloppen naar aanleiding van een gevecht dat het leger voerde met de taliban die wapens hadden verborgen in het huis van de burens (CGVS, p.13). Ook hier moet worden opgemerkt dat uw verklaringen een logische samenhang missen. Dit gebeurde nadat u gestopt was bij de politie (CGVS, p.13), dus waarom een militaire operatie ertoe zou leiden dat de taliban u begonnen te zoeken vanwege een job die u niet meer uitoefende, is vreemd. Tijdens de jaren dat u in actieve dienst was bij de ABP hebt u nooit enig probleem gehad met de taliban, iets wat u dan weer linkt aan het feit dat de Amerikanen vroeger een basis hadden in uw streek en dat de Amerikanen ook 's nachts ook actief waren (CGVS, p.14). Sinds de Amerikanen er niet meer zijn is het onveiliger in uw streek (CGVS, p.16). Het verband is niet meteen duidelijk aangezien u verklaart dat u altijd in de provincie Paktika heb gewerkt, op een ruime afstand van uw eigen regio (CGVS, p.5). Het mag tevens worden aangenomen dat de taliban, indien zij dit wensten, in staat zouden zijn om u of uw familie een boodschap te bezorgen zonder hierbij hinder te ondervinden van Amerikaanse nachtpatrouilles. Dat u niet bedreigd werd door de taliban tijdens de jaren dat u werkte voor de ABP kan dus niet herleid worden tot de Amerikaanse aanwezigheid. Pas 4 à 5 maanden nadat u gestopt was met uw werk en weer in het dorp Sarchino woonde, kreeg u problemen met de taliban (CGVS, p.14). Het is vreemd dat de taliban slechts toen na uw terugkeer naar Surobi begon te zoeken naar u. U wijt dit aan de spionnen van de taliban die alles doorvertellen (CGVS, p.14). Het is dan vreemd dat deze spionnen niet ontdekten dat u bij de politie was gegaan toen u uit het dorp verdween, samen met een dorpsgenoot (CGVS, p.17), of bij de occasionele bezoeken aan uw dorp toen u voor de ABP werkte (CGVS, p.14). Er was na uw terugkeer immers niets meer dat u bond aan de overheid. U werkte als gelegenhedenarbeider in de bouw (CGVS, p.7,14). Het is dan niet duidelijk waarom de taliban nog interesse voor u zou hebben op dat ogenblik. Hoewel u bij herhaling zegt dat de taliban iedereen zoeken die voor de overheid werkt (CGVS, p.13,14,21), kan u als er specifiek gevraagd wordt naar mensen uit uw dorp die hierdoor problemen hadden, slechts één voorbeeld geven van iemand die voor de overheid werkte en niet meer durfde thuiskomen (CGVS, p.21). Het gaat daar dus om iemand die tijdens zijn activiteiten voor de regering werd gevisieerd, een grondig verschil met uw situatie. U geeft daarna aan dat u veel mensen kent in uw dorp, maar dat u niet van alles op de hoogte bent, wat toch enigszins indruist tegen uw eerdere bewering dat problemen zoals de uwe vaak voorkomen (CGVS, p.21). Van uw voormalige dorpsgenoot en collega S. weet u niet welke problemen hij heeft gekend in Afghanistan, want daarover heeft hij met u niet gesproken (CGVS, p.21). Het verwondert dat u met uw strijdmakker niet over deze zaken hebt gesproken, aangezien jullie zoveel ervaringen gedeeld hebben: jullie hebben op dezelfde dag dienst genomen en zaten jarenlang in dezelfde eenheid (CGVS, p.17) en zijn rond dezelfde tijd uit Afghanistan gevlucht om uiteindelijk allebei in België asiel aan te vragen. Het is ook zijn naam die op de enveloppe staat die u voorlegt, en u weet dat hij is erkend als vluchteling (CGVS, p.16).

U staat dus duidelijk nog steeds met hem in contact. Deze vaststellingen nopen het Commissariaat-generaal tot de conclusie dat u geen klare wijn schenkt als u de situatie in uw dorp voor uw vertrek beschrijft.

Volledigheidshalve kan hierbij nog worden vermeld dat u bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) slechts een summiere beschrijving gaf van de reden waarom u Afghanistan hebt verlaten. U verklaart tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat u zich moest verschuilen voor de taliban die uw huis doorzochten en dat zij, indien zij u hadden gevonden, ter plekke zouden executeren (CGVS, p.15). Wanneer u wordt gevraagd waarom u deze levensbedreigende gebeurtenis niet hebt verteld tijdens uw interview bij DVZ, antwoordt u dat zij u dat niet specifiek vroegen: zij vroegen u alleen waarom u naar België bent gekomen (CGVS, p.15). Het wekt toch enige verbazing dat u hebt nagelaten om dit te vertellen als u werd gevraagd naar de reden van uw vertrek. Ook het feit dat de taliban uw vader hebben geslagen hebt u niet vermeld bij DVZ, en komt pas voor in uw relaas nadat u specifiek wordt gevraagd naar de talibanstrijders die bij u thuis kwamen (CGVS, p.15), dit terwijl u al driemaal eerder was gevraagd om uw problemen helemaal uit de doeken te doen (CGVS, p.12-13). U hebt het in het begin ook telkens over de taliban, meervoud, die zijn binnengekomen en uw huis hebben doorzocht (CGVS, p.13,15). Later in het gehoor verklaart u dan weer dat er slechts één van hen binnenkwam terwijl de rest buiten wachtte (CGVS, p.20). Doordat u deze feiten slechts herinnert wanneer u specifieke vragen gesteld worden en niet wanneer u wordt gevraagd naar een spontaan relaas van wat er zich voordeed, wekt u de indruk dat u uw verklaringen wijzigt doorheen het gehoor. Ook deze zaken bevestigen andermaal de conclusie dat er geen geloof gehecht kan worden aan wat u beschrijft als uw rechtstreekse vluchtaanleiding. Uw recente contacten met uw familie lijken deze conclusie te bevestigen, uw familie stelt het goed en u maakt geen melding van incidenten na uw vertrek, hetgeen in het licht van de door u geschetste gebeurtenissen nochtans wel kon verwacht worden (CGVS, p.11,12).

Het geheel van deze vaststellingen maakt dan ook dat het Commissariaat-generaal aan uw relaas geen geloof kan hechten. U heeft bijgevolg uw vrees ten overstaan van de taliban niet aannemelijk gemaakt. De Vluchtelingenstatus kan u dus niet worden toegekend.

De documenten die u heeft neergelegd kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uw taskara is slechts een aanwijzing van uw identiteit, die in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken. De enveloppe die u voorlegt is niet aan u gericht, en vormt in elk geval slechts een indicatie van uw herkomst; dit document voegt niets toe aan uw asielrelaas. Uw dienstboekje en de foto van uw werk ondersteunen uw verklaringen over het feit dat u in het verleden tewerkgesteld was binnen de Afghaanse politie.

Het Commissariaat-generaal benadrukt evenwel dat louter het feit dat u in Afghanistan voor de overheid heeft gewerkt niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Bij het onderzoek van deze vrees moeten steeds de individuele omstandigheden van de asielzoeker in aanmerking worden genomen. Aangezien de door u beweerde feiten niet aannemelijk geacht worden omwille van bovenstaande redenen, en rekening houdende met het feit dat u voor uw vertrek uit Afghanistan al meer dan een jaar niet meer voor de politie werkte (CGVS, p.15), dat u voordien in een andere provincie werkte dan die waar u woonachtig was en daar ook geen problemen kende, kan in uw geval niet worden besloten dat uw werk aanleiding zou geven tot een gegronde vrees voor vervolging.

Verder wenst het Commissariaat-generaal aan te stippen dat het feit dat uw grootvader aan moederszijde een commandant was bij de Hezb-e Islami, en dat hij 5 jaar geleden door de taliban werd vermoord, ook geen vrees in uw hoofde kan ondersteunen. Het gaat immers niet om een recente gebeurtenis, die ook geen enkel verband houdt met de door u ingeroepen feiten, en u verklaart zelf dat er niemand behalve uw grootvader bedreigingen heeft gekregen van de taliban (CGVS, p.11).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen.

Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient **enerzijds** in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul in het algemeen te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei in Surobi, zoals u zelf ook aangaf (CGVS, p.19). Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden. De Commissarisgeneraal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In uw geval dient **anderzijds** ook te worden opgemerkt dat u, zo u dat zou wensen, tevens de mogelijkheid hebt om u in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u in de maanden voor uw vertrek reeds naar Kabul ging om daar te gaan werken. U verbleef bij die gelegenheden ook in de hoofdstad, soms bij uw familie. U verklaart immers dat u veel familieleden heeft wonen in Kabul (CGVS, p.21,22). U geeft als reden dat u niet in Kabul kan gaan wonen omdat uw ouders niet willen verhuizen voor u en u niet zonder uw ouders ergens kan gaan wonen (CGVS, p.23). Dit argument kan niet aanvaard worden aangezien u een volwassen man bent, volledig handelingsbekwaam en in staat om een eigen leven op te bouwen. U werd er ook op gewezen dat u jarenlang in een andere provincie hebt gewerkt voor de politie, wat erop wijst dat u zelfstandig kan leven.

U werpt dan op dat u niet over de middelen beschikt om land of een huis te kopen in een andere provincie, en dat de taliban u overal in het land kunnen vinden (CGVS, p.24). Dat u geen huis of grond kan kopen volstaat niet om aan te tonen dat u zich niet zou kunnen vestigen in Kabul. Dat geldt immers ongetwijfeld voor vele inwoners van die stad die zijn aangewezen op woninghuur. Uit uw verklaringen dat u in Kabul ging werken (CGVS, p.21) blijkt duidelijk dat u over de capaciteiten beschikt om op die arbeidsmarkt terecht te kunnen. U zou dus als alleenstaande man in uw levensonderhoud kunnen voorzien. Aan uw beweerde vrees voor de taliban kan om bovenstaande redenen geen geloof gehecht worden. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van "artikel 1.2" van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag). Verzoeker stelt dat uit het administratief dossier wel degelijk blijkt dat hij zijn persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk heeft gemaakt en zet hieromtrent uiteen als volgt: *"De vrees voor zijn leven wijst naar de persoonlijke en psychische toestand van verzoeker. Deze vrees wijst op een bewustzijn van het risico in Afghanistan vermoord te worden door de taliban wegens het feit dat verzoeker voor de Afghaanse autoriteit gewerkt heeft, meer bepaald voor de Afghan Border Police (ABP) in Paktika. In Afghanistan heeft verzoeker voor de Afghan Border Police voor meer dan drie jaar gewerkt. Door zijn werkzaam voor ABP, is verzoeker tot op heden een doelwit van de taliban. Verzoeker werd tot op heden door de taliban gezocht.*

Wegens voormelde werkzaamheden bij de Afghan Border Police, werd een huiszoeking bij verzoeker door de taliban uitgevoerd teneinde verzoeker te arresteren.

Aan de hand van zijn coherente verklaring bij het CGVS heeft verzoeker ontegensprekelijk aangetoond dat zijn leven in gevaar is naar aanleiding van het dreigement van taliban.

Het volstaat dat verzoeker het bestaan van objectieve feiten aanwijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging. In dit opzicht zijn de verklaringen van verzoeker coherent en voldoende worden gesteund.

Gezien voormelde dreigement en huiszoeking van taliban, had verzoeker geen andere alternatieven dan zijn land van herkomst te verlaten.

Terecht vreest verzoeker voor zijn leven bij een terugkeer naar zijn land van herkomst aangezien verzoeker aldaar op bescherming van de nationale en lokale autoriteiten niet kan rekenen.

In Surobi heeft verzoeker geen intern vluchtalternatief meer. Verzoeker kan op bescherming van zijn gezin niet rekenen aangezien zij familie machteloos geworden is.

Verzoeker kan maar besluiten dat hij aannemelijk gemaakt heeft dat hij een doelwit van taliban is en dat hij op een gegrond vrees kan beroepen in de zin van de Conventie van Genève en de Vreemdelingenwet."

2.1.1.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van "de Wet Motivering Bestuurshandelingen, zijnde de materiële motiveringsplicht", poneert verzoeker de stelling dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in de motivering van de bestreden beslissing heeft beperkt tot zeer lichtzinnige overwegingen die in strijd zijn met de inhoud van het administratief dossier.

Het is naar mening van verzoeker dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker niet naar recht gemotiveerd is. Vervolgens onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Wat betreft de vaststelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn verklaringen een aaneenschakeling zouden zijn van onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden, merkt verzoeker op dat na lezing van het gehoorverslag daarentegen blijkt dat hij zijn problemen met de taliban op een spontane manier heeft weergegeven, waaronder de reden waarom zijn problemen zijn ontstaan. Waar de bestreden beslissing melding maakt van het feit dat het opmerkelijk is dat verzoeker geen klacht heeft ingediend bij de lokale autoriteiten tegen de taliban, meent verzoeker dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een gebrek aan inzicht in de veiligheidsproblematiek in Surobi vertoont. Verzoeker benadrukt in dit verband dat de regio Surobi tot op heden door de taliban wordt "getesteerd" met als gevolg dat de lokale autoriteiten het moeilijk hebben om zichzelf te beschermen, laat staan de inwoners van Surobi, hetgeen inhoudt dat er geen interne bescherming mogelijk is. Verzoeker laakt voorts dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van mening is dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is omwille van het feit dat hij tijdens zijn werkzaamheden voor de Afghaanse grenspolitie niet door de taliban vervolgd werd. Hij benadrukt dat uit regionaal onderzoek blijkt dat de Amerikanen talrijk aanwezig waren in Surobi, zodat het ook voor zich spreekt dat de taliban in die periode minder invloedrijk waren en de inwoners niet konden terroriseren. In die periode, met name gedurende verzoekers werkzaamheden voor de grenspolitie, konden de taliban hem dan ook niet aantreffen. Hij voegt hieraan toe dat de taliban hem wel vervolgden na de terugtrekking van de Amerikanen. Tot slot is verzoeker van mening dat het argument dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts een summier beschrijving gaf van de reden waarom hij Afghanistan verliet geen argument kan uitmaken. Het is immers zo dat men op de Dienst Vreemdelingenzaken niet voldoende tijd en ruimte geeft om het asielrelaas volledig uit de doeken te doen. Aldaar wordt immers gevraagd om een summier beschrijving van zijn asielmotieven te geven, hetgeen verzoeker ook deed.

2.1.1.3. In wat zich aandient als een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 en 49/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt hieromtrent als volgt:

"Verzoeker stelt vast dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing zich beperkt tot een lichtzinnige overwegen van zijn beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker merkt op dat de graad van conflictgerelateerd geweld in zijn regio van afkomst, zijnde Surobi, toenemend van aard is.

Uit het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker voor de Afghaanse grenspolitie gewerkt heeft. Deze laatste wordt door verwerende partij niet betwist. Hieruit volgt dat verzoeker een "highprofile" heeft, zijnde iemand die voor de Afghaanse autoriteit gewerkt heeft.

Bovendien, het feit dat de grootvader van verzoeker aan moederszijde een commandant bij de Hezb-e Islami was en dat deze door de taliban vermoord werd, wordt door de verwerende partij niet betwist.

Meer nog betwist verwerende partij niet dat verzoeker van Surobi afkomstig is. Met andere woorden, heeft verzoeker zijn reële herkomst uit Surobi aannemelijk gemaakt heeft.

Ten slotte, wordt de verslechterde veiligheidssituatie in Surobi door de bestreden beslissing niet betwist. In tegendeel bevestigde de COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017 dat het conflictgerelateerd geweld voornamelijk in het district Surobi geconcentreerd is.

Welnu, gezien het profiel van verzoeker en het feit dat verzoeker van een district afkomstig is alwaar zijn leven in gevaar is, volgt hieruit dat hij een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstig bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van de willekeurig geweld in het kader van de gewapend conflict in Surobi in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit het dossier blijkt dat verzoeker geen vestigingsalternatief heeft. Verzoeker kan in de hoofdstad Kabul niet vestigen aangezien Kabul tót op heden door willekeurig geweld en aanslagen wordt getesteerd. Het feit dat Kabul op heden door willekeurig geweld getesteerd is, wordt door verwerende partij niet betwist. In tegendeel wordt deze laatste door de COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017 bevestigd.

In het licht van voorgaande kan niet in twijfel worden getrokken dat verzoeker in Surobi het reële risico loopt om zijn leven of persoon getroffen te worden door het willekeurig geweld."

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. Verzoeker voert aan te vrezen te worden vermoord door de taliban. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn relaas talrijke onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden bevat; (ii) verzoekers reactie op de door hem geschetste gebeurtenissen in sterke mate de vrees relativeert die hij voor de taliban beweert te koesteren; (iii) het niet aannemelijk is dat de taliban slechts na verzoekers terugkeer naar Surobi – en dus na het stopzetten van zijn werk voor de Afghaanse grenspolitie – op zoek naar hem zouden zijn gegaan; (iv) verzoeker slechts op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts zeer summier weergeeft waarom hij Afghanistan heeft verlaten en verschillende wijzigingen opvallen in zijn opeenvolgende verklaringen zodat de indruk wordt gewekt dat hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn verklaringen wijzigt; (v) de door verzoeker in de loop van de procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag kunnen ombuigen en (vi) het feit dat verzoekers grootvader een commandant was bij Hezb-e Islami en vijf jaar geleden vermoord werd door de taliban geen vrees in hoofde van verzoeker kan ondersteunen.

2.2.2.2. Gelet op de uitgebreide en gedetailleerde motivering van de bestreden beslissing kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich zou beperkt hebben tot lichtzinnige overwegingen. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het tweede middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 juli 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2.3. Immers na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden

gehecht aan verzoekers beweringen omtrent de gebeurtenissen welke blijkens zijn verklaringen zouden zijn voortgevloeid uit zijn werkzaamheden bij de Afghaanse grenspolitie.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

In zoverre verzoeker aanvoert dat uit lezing van het gehoorverslag blijkt dat hij op een spontane manier zijn problemen met de taliban heeft uiteengezet, meer bepaald dat hij in conflict kwam met de taliban omwille van zijn werkzaamheden bij de Afghaanse grenspolitie, komt hij in wezen niet verder dan het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het volharden in zijn asielrelaas, waarmee hij allerminst vermag de pertinente motivering van de bestreden beslissing te weerleggen. Dienaangaande oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen derhalve op goede gronden: *“U beweert dat u de taliban vreest. Wanneer u wordt gevraagd welke feiten aanleiding gaven tot deze vrees, verklaart u dat de taliban naar u zochten omdat u voor de regering had gewerkt. Zij kwamen 4 keer bij u thuis, op zoek naar u, maar u kon altijd wegvlugten voor hen langs de tuin. De vijfde keer kon u niet via de tuin vluchten en verborg u zich bij de vrouwen en kinderen van het gezin (CGVS, p.12-13). Hoewel u meermaals werd gevraagd om te vertellen hoe uw problemen met de taliban zijn begonnen, en wat er precies gebeurde toen zij u kwamen zoeken, hult u zich in het begin van het gehoor in vaagheden en herhaalt u gemeenplaatsen als zouden de taliban iedereen zoeken die voor de regering gewerkt heeft en dat uw vader zijn zoon niet kon uitleveren aan de taliban (CGVS, p.12-13). Het is erg opmerkelijk dat u geen spontane, gedetailleerde en doorleefde verklaringen kan afleggen over de gebeurtenissen die aan de basis liggen van uw vertrek uit Afghanistan wanneer u dat wordt gevraagd. Dit ondergraaft in ernstige mate uw geloofwaardigheid. In dit verband dient te worden vastgesteld dat het weinig plausibel is dat de taliban meermaals naar u kwamen zoeken, in groepen tot 15 man sterk (CGVS, p.20), maar het huis niet voldoende grondig konden doorzoeken om u te vinden. De eerste malen dat de taliban binnenvielen bij u thuis wist u hen te ontlopen door de achterdeur te nemen en langs de tuin weg te lopen terwijl zij het huis doorzochten (CGVS, p.13). Hoewel de taliban met veel waren wisten ze niet dat er een uitgang was naar de tuin, zo verklaart u (CGVS, p.20). Het mag echter als weinig waarschijnlijk bestempeld worden dat de taliban geen voorzorgen zouden nemen tegen precies dit soort ontvluchtingen, zeker indien zij meer dan eens naar uw huis kwamen om u te zoeken. Volgens u frustreerde hun vruchteloze pogingen om u te vatten de taliban (CGVS, p.15), wat opnieuw tot de vraag leidt waarom zij niet grondiger tewerk zouden gaan. De vraag werd u dan ook gesteld waarom deze groep talibanstrijders niet gewoon uw huis omsingelden, zodat niemand kon ontsnappen aan hun zoekactie. U antwoordt eerst dat de taliban dit inderdaad deden, maar niet wisten van de uitgang via jullie tuin, om er vervolgens aan toe te voegen dat de taliban zich niet durfden verspreiden over een groter terrein (CGVS, p.20). Dat de taliban zich uit angst terughoudend opstellen tegenover weerloze burgers die zij op verschillende gelegenheden al hadden geïntimideerd en in het geval van uw vader hadden mishandeld (CGVS, p.15) is weinig geloofwaardig. De vijfde keer dat de taliban kwamen veranderden ze van tactiek en kwamen via de tuin, zodat u niet kon ontkomen, en daarom verstopte u zich in het nabijgelegen vertrek van de vrouwen. De taliban konden u ook toen niet vinden (CGVS, p.13). U verklaart nochtans dat ze overal hebben gekeken (CGVS, p.15), maar dat u zich achter de vrouwen verstopte en de taliban u dan niet konden zien omdat ze maar even binnenkeken (CGVS, p.21). Van een dermate grote eenheid van de taliban, die al voor de vijfde keer uitrukte om u te zoeken, zou men toch verwachten dat ze hun numerieke overwicht gebruiken om een grondigere huiszoeking te ondernemen. U verklaart echter dat deze talibanstrijders buiten de wacht hielden terwijl hun aanvoerder binnen kwam. U denkt dat de taliban niet allemaal binnen wilden gaan omdat dit onveilig zou zijn (CGVS, p.20). Het is, opnieuw, weinig plausibel dat een groep van 15 talibanstrijders die een huis vol burgers willen doorzoeken op zoek naar iemand die ze ter dood willen brengen, te angstig zou zijn om ook daadwerkelijk binnen te gaan of zou nalaten om met voldoende mensen binnen te komen om alles te doorzoeken. Uw verklaringen hieromtrent zijn dan ook weinig geloofwaardig.”*

Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekers reactie op de gebeurtenissen in sterke mate zijn vrees te worden gedood door de taliban ondermijnt. Het is immers niet aannemelijk dat verzoeker, die beweert dat de taliban 's nachts bij hem thuis zijn binnengevallen, de privacy van zijn gezin schonden en zijn vader sloegen, op generlei wijze hulp heeft gezocht voor zijn problemen en zijn enige voorzorgsmaatregel eruit bestond om gedurende enkele weken bij zijn familie te gaan schuilen om vervolgens tot vier maal toe terug te keren naar zijn ouders.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat de bestreden beslissing op dit punt geen blijk geeft van inzicht omtrent de veiligheidsproblematiek in Surobi, vermits deze regio tot op heden door de taliban wordt geteisterd en de lokale autoriteiten het moeilijk hebben om zichzelf te beschermen, laat staan dat zij bescherming kunnen bieden voor de inwoners van Surobi, beperkt hij zich tot het uiten van blote beweringen en het poneren van een vrees tot vervolging waarmee hij allerminst een valabele verklaring aanreikt om zijn gebrek aan initiatief om hulp te zoeken of zijn gebrek aan genoegzame voorzorgsmaatregelen te vergoelijken of te verklaren. Dit klemmt des te meer daar verzoeker zelf aangeeft voor de Afghaanse regering te hebben gewerkt en deel uit te maken van de Kakar-stam van de Pasthun en zijn belagers eveneens Pashtou spraken, zodat redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij meer initiatief zou hebben vertoond om zichzelf, evenals zijn gezin veilig te stellen via formele dan wel via informele kanalen alvorens de drastische beslissing te nemen om zijn land van herkomst te ontvluchten. De Raad is aldus van oordeel dat verzoekers passieve houding aldus wel degelijk afbreuk doet aan de door hem geschetste vrees voor vervolging door de taliban. Het geheel van de vaststellingen en overwegingen dienaangaande wordt aldus door de Raad tot de zijne gemaakt en geacht als zijnde hier hernomen.

Met het louter herhalen dat de taliban verzoeker niet konden aantreffen wegens de sterke aanwezigheid van de Amerikanen in de periode van zijn werkzaamheden bij de Afghaanse grenspolitie en dat zij slechts na het terugtrekken van de Amerikanen verzoeker kwamen zoeken, slaagt hij er niet in de pertinente en uitgebreide motivering van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Dienaangaande oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aldus terecht als volgt: *“U verklaarde na enig aandringen dat deze feiten zich afspeelden 4 à 5 maanden nadat u bent gestopt met uw werk voor de Afghaanse grenspolitie (CGVS, p.14), en dat de taliban voor het eerst bij u thuis kwamen aankloppen naar aanleiding van een gevecht dat het leger voerde met de taliban die wapens hadden verborgen in het huis van de burens (CGVS, p.13). Ook hier moet worden opgemerkt dat uw verklaringen een logische samenhang missen. Dit gebeurde nadat u gestopt was bij de politie (CGVS, p.13), dus waarom een militaire operatie ertoe zou leiden dat de taliban u begonnen te zoeken vanwege een job die u niet meer uitoefende, is vreemd. Tijdens de jaren dat u in actieve dienst was bij de ABP hebt u nooit enig probleem gehad met de taliban, iets wat u dan weer linkt aan het feit dat de Amerikanen vroeger een basis hadden in uw streek en dat de Amerikanen ook 's nachts ook actief waren (CGVS, p.14). Sinds de Amerikanen er niet meer zijn is het onveilig in uw streek (CGVS, p.16). Het verband is niet meteen duidelijk aangezien u verklaart dat u altijd in de provincie Paktika hebt gewerkt, op een ruime afstand van uw eigen regio (CGVS, p.5). Het mag tevens worden aangenomen dat de taliban, indien zij dit wensten, in staat zouden zijn om u of uw familie een boodschap te bezorgen zonder hierbij hinder te ondervinden van Amerikaanse nachtpatrouilles. Dat u niet bedreigd werd door de taliban tijdens de jaren dat u werkte voor de ABP kan dus niet herleid worden tot de Amerikaanse aanwezigheid. Pas 4 à 5 maanden nadat u gestopt was met uw werk en weer in het dorp Sarchino woonde, kreeg u problemen met de taliban (CGVS, p.14). Het is vreemd dat de taliban slechts toen na uw terugkeer naar Surobi begon te zoeken naar u. U wijt dit aan de spionnen van de taliban die alles doorvertellen (CGVS, p.14). Het is dan vreemd dat deze spionnen niet ontdekten dat u bij de politie was gegaan toen u uit het dorp verdween, samen met een dorpsgenoot (CGVS, p.17), of bij de occasionele bezoeken aan uw dorp toen u voor de ABP werkte (CGVS, p.14). Er was na uw terugkeer immers niets meer dat u bond aan de overheid. U werkte als gelegenhedenarbeider in de bouw (CGVS, p.7,14). Het is dan niet duidelijk waarom de taliban nog interesse voor u zou hebben op dat ogenblik. Hoewel u bij herhaling zegt dat de taliban iedereen zoeken die voor de overheid werkt (CGVS, p.13,14,21), kan u als er specifiek gevraagd wordt naar mensen uit uw dorp die hierdoor problemen hadden, slechts één voorbeeld geven van iemand die voor de overheid werkte en niet meer durfde thuiskomen (CGVS, p.21). Het gaat daar dus om iemand die tijdens zijn activiteiten voor de regering werd gevisieerd, een grondig verschil met uw situatie. U geeft daarna aan dat u veel mensen kent in uw dorp, maar dat u niet van alles op de hoogte bent, wat toch enigszins indruist tegen uw eerdere bewering dat problemen zoals de uwe vaak voorkomen (CGVS, p.21). Van uw voormalige dorpsgenoot en collega S. weet u niet welke problemen hij heeft gekend in Afghanistan, want daarover heeft hij met u niet gesproken (CGVS, p.21). Het verwondert dat u met uw strijdmakker niet over deze zaken hebt gesproken, aangezien jullie zoveel ervaringen gedeeld hebben: jullie hebben op dezelfde dag dienst genomen en zaten jarenlang in dezelfde eenheid (CGVS, p.17) en zijn rond dezelfde tijd uit Afghanistan gevlucht om uiteindelijk allebei in België asiel aan te vragen. Het is ook zijn naam die op de enveloppe staat die u voorlegt, en u weet dat hij is erkend als vluchteling (CGVS, p.16). U staat dus duidelijk nog steeds met hem in contact. Deze vaststellingen nopen het Commissariaat-generaal tot de conclusie dat u geen klare wijn schenkt als u de situatie in uw dorp voor uw vertrek beschrijft.”*

Tevens dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn verklaringen doorheen zijn gehoren aanpast, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas. Zo geeft verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat hij het land is ontvlucht *"Omdat ik als soldaat voor de Afghaanse regering heb gewerkt. Ik ben persoonlijk nog niet in contact gekomen met Taliban maar ze kwamen elke avond binnengevallen."* (administratief dossier, stuk 11, vraag 3.5.). Op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geeft verzoeker aan dat de taliban hem omwille van zijn activiteiten voor het leger zochten en *"Ze gaan me vermoorden, me doodschieten, 1,2,3, schiet."* (administratief dossier, stuk 5, p. 14-15) Gevraagd naar waarom hij deze levensbedreigende gebeurtenis niet vermeld heeft op de Dienst Vreemdelingenzaken beperkt verzoeker zich tot het stellen dat hem dit niet (specifiek) gevraagd werd. Daarnaast is het opmerkelijk dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakte van het feit dat zijn vader zelfs geslagen werd door de taliban en hij bovendien pas met dit relaas komt nadat hem specifiek gevraagd wordt naar de talibanstrijders die bij hem thuis kwamen, terwijl hem al verschillende keren werd gevraagd om zijn problemen die hem ertoe aanzette om Afghanistan te ontvluchten uit de doeken te doen (administratief dossier, stuk 5, p. 12-13 en 15). In zoverre verzoeker de vastgestelde hiaten en tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen poogt te vergoelijken door te betogen dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende tijd en ruimte wordt gegeven om het vluchtrelaas uit te doeken te doen en net gevraagd wordt om een summier beschrijving te geven van de redenen voor asielaanvraag, wijst de Raad erop dat de asielzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldt. Bovendien werden verzoekers verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen in het Pashtou en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Daarnaast kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing nog wordt uiteengezet als volgt: *"U hebt het in het begin ook telkens over de taliban, meervoud, die zijn binnengekomen en uw huis hebben doorzocht (CGVS, p.13,15). Later in het gehoor verklaart u dan weer dat er slechts één van hen binnenkwam terwijl de rest buiten wachtte (CGVS, p.20). Doordat u deze feiten slechts herinnert wanneer u specifieke vragen gesteld worden en niet wanneer u wordt gevraagd naar een spontaan relaas van wat er zich voordeed, wekt u de indruk dat u uw verklaringen wijzigt doorheen het gehoor. Ook deze zaken bevestigen andermaal de conclusie dat er geen geloof gehecht kan worden aan wat u beschrijft als uw rechtstreekse vluchtaanleiding.. Uw recente contacten met uw familie lijken deze conclusie te bevestigen, uw familie stelt het goed en u maakt geen melding van incidenten na uw vertrek, hetgeen in het licht van de door u geschetste gebeurtenissen nochtans wel kon verwacht worden (CGVS, p.11,12)."* Het geheel van deze vaststellingen en overwegingen, welke in voorliggend verzoekschrift volledig ongemoeid worden gelaten, wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Daarnaast merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen pertinent op dat de vaststelling dat verzoekers grootvader langs moederzijde een commandant was bij de Hezb-e Islami en dat hij vijf jaar geleden door de taliban werd vermoord geen vrees in hoofd van verzoeker kan ondersteunen vermits het niet om een recente gebeurtenis gaat, maar bovendien geen enkel verband houdt met de door verzoeker ingeroepen feiten. Dit wordt des te meer onderstreept door de vaststelling dat verzoeker zelf verklaart dat niemand behalve zijn grootvader bedreigingen heeft gekregen van de taliban (administratief dossier, stuk 5, p. 11).

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn asielrelaas, het poneren van een vrees voor vervolging, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus

niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.2.2.4. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvraag. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielaanvraag van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielaanvraag en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielaanvragers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd.

UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient [...] in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul in het algemeen te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei in Surobi, zoals u zelf ook aangaf (CGVS, p.19). Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisereerd worden. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Met het louter betwisten van dit besluit en het verwijzen naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, toont verzoeker allerm minst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

In zoverre verzoeker verwijst naar het feit dat hij voor de Afghaanse grenspolitie heeft gewerkt en betoogt dat hij aldus een "high profile" bezit, stelt de Raad vast dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier niet blijkt dat louter verzoekers profiel als ex-lid van de Afghaanse grenspolitie zou volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Surobi zou dreigen te worden gevisereerd of vervolgd. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, *quod non in casu*. Naast de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van de problemen die verzoeker ertoe hebben genoopt Afghanistan te verlaten, haalt verzoeker geen concrete, recente, geloofwaardig en ernstige, aan verzoekers profiel gelinkte problemen aan.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER